

društva zoper njo, slov. ljudstvo samo bodi zoper njo! Vsaka slov. rodbina naj gleda in dela na to, da se vzdrži na posestvu svojem; vsaka slov. soseska pa naj pazi in dela na to, da se ji ne vtihotapi tujec, tujec, ki prinese s seboj tuje šege, tujo besedo. V obče pa nam vselej bodi geslo, da ne trpimo krtnja, tem manj, ako je ptuje, na slov. travišči, na slov. zemlji!

Slovo od Slavonije.

Ker se leto že pomiče h kraju, spodobi se, da častite bralce, ki so me spremljali v duhu na Slavonsko zemljo, pripeljam še pred novim letom nazaj na slovenska tla. Vožnja bo sicer dolga, a nikakor ne dolgočasna. Da mi moj častiti gosp. tovariš na potu proti domu ni zmrznil, to že vejo, ne samo njegovi farani Vojniški, nego tudi njihovi sosedje, ker na god sv. Lenarta pridigoval je on s posebno pohvalo pri Novi cerkvi, na Šmartinsko nedeljo pa je preslavljal z navdušenjem našega farnega zavetnika sv. Martina. Ali da ga je gredoč tako grozno zeblo, temu bil je kriv neprijazen ogeršek, ki je začel briti v noči, katero sva na krasnem Mandičovacu prav sladko prespavala v zali hišici pregostoljubnega gosp. rektorja dra. Bujanoviča. Drugo jutro nameravala sva že zgodaj odriniti proti dragi nam domovini, a prišlo je vse drugače.

Predno je solnce vzrastlo z Ogrske ravnine, bila sva že na nogah. Prvo jutranjo uro posvetiva vsakdanji službi svojega Boga in Stvarnika. Na to si pri mladem svitu še enkrat ogledava rektorjev vinograd, „berača“, „čabraše“, in „gazača“, potem pa se namah pripraviva na neizogiben odhod. A kaj, da nisva še na slovenskih tleh! Ura gre za uro ali iz Djakova naročenega voznika le ni od nikoder! Čuj! Tri ure po dogovorjenem času še le pripravi s svojima železnima srcema, kakor da bi ga bil veter prinesel. Ni se mu bilo opravičevati, ker drugi gostje, katere je seboj pripeljal, pričali so za nj, da je bil že pred solnčnim vshodom na železnični postaji v Strizivojna-Vrpolji. Ko ga vprašam, če ne bomo mi zamudili vlaka, ki nas ima vleči proti domu, odreže se kratko: „néčemo!“ Na to odpreže svoja srca, jima vsuje četrť vagana suhega ovsa v škrinjico, na kateri navažno voznik sedi, potem si pa nabaše ljulko pristnega turškega „duhana“.

Hočeš, nočeš, morala sva počakati, da sta konjička pozobala krvavo zasluženi „zob“, in da si je najin voznik založil rebra za daljno vožnjo. Solnce vshajalo je vedno višje, a ogeršek ali zdolec postajal je vedno le mrzlejši. Za najini dve suknji, ki naju na Štajarskem navažno še po zimi dovolj grejete, se ni slavonski veter ta dan še zmenil. Da ne bi „na kolah“ (vozu) zmrznila, ogrnili so gospod rektor

magnifik meni svojo zimsko suknjo, a mojemu gospodu tovarišu „kabanico“ (slavonski plašč) svojega zvestega upravitelja. Tako zavitima in dobro pogoščenima storilo se je nama res milo pri sreči, ko sva se poslavljalja od preljubneživega gospoda profesorja in vseučelišnega rektorja. Bog ga ohrani dolgo let! Najino pot skoz Djakovo do železničnega kolodvora zmeril bi najboljši pešec komaj v šestih urah, a sirca najina preletela sta jo v poltretji uri. Pa tudi ni odložil naš kmečki voznik biča iz rok, razun kečar si je prav po gosposko zvijal kakšno smodčico ali cigareto. Ker nama nihče ni vedel prav določno povedati, kedaj da najin vlak pride in kedaj da odide, bilo je treba se žuriti, da ga ne zamudiva. Ko prismočimo na kolodvor, pa se nam je povedalo, da smo prišli — celo uro prehitro! Zato boš že tudi ti, dragi čitatelj, dobre volje počakal, če ne dalje, vsaj en teden, predno da ti povem, kaka se je nama godila na Vrhpolji in pa še tisti večer med — Turki.

Gospodarske stvari.

Človek dobrotnik ptičev, ptiči pa dobrotniki človeka.

(Konec.)

Človek se ptičev rad spominja, dokler mu čistijo sadne vrtove, a ko pride mrzla zima, tedaj jih popolnoma pozabi; človek ne pozna hvaležnosti. In vendar bi bila njegova dolžnost v nesreči skazati se hvaležnega, ravno v tem opaznem času skrbeti za krilate nesrečnike in od njih odkloniti žalostni pogin.

Obrnemo se tukaj do vas, ki ljubite ptiče, do tebe, priden kmet in seljak, do vas, marljive žene in vesele deklce: skrbite po zimi za uboge ptiče, kažite za nje usmiljeno srce! — Osnujmo prikladne prostore in raztrosimo tam, kar nam je odpalo od žita ali ostalo v kuhinji. Tako ubožen pa ni nihče, da mu ne bi vsaj nekoliko drobtinice preostajalo od njegove mize za gladnega ptiča. Vrzimo smeti iz sobe in kuhinje, v katerih se nahaja marsikateri mastni vgrizek za ptiče, na travnike ali take prostore, kjer jih morejo najti. Skrbimo za nje, otmimo jih pogina, da si jih tudi za drugo leto ohranimo! Stokrat nam bodo povrnil, kar smo za nje po zimi storili; še bolj vztrajno bodo drugo leto ugonabljali škodljivi mrčes, s svojim krasnim, divnim glasom pa nam bodo vedrili meglene, tožne ure.

Kdor je videl te nesrečnike, kako v globokem snegu, gladni, na pol zmrznjeni, od drevesa do drevesa letavajo, iskajoč si ubožno svojo hrano, kako onemogli popadajo, v snegu obtičavši, ali pa žalostno poginejo v krempljih sovražnikov, mačk, kur, dihurjev in drugih ro-